

2015.02.02

Végre elérkezett a várva várt nap, amelyet mind a nyolcan vártunk. Amikor befutott az iskola udvarába az „EVOLVO”-s kisbusz, várakozással telve szálltunk fel rá, izgalmaktól áthatottan, mely a még be nem látható történéseket rejtette magában. Búcsúzásként leszaladtunk egy közös képre, ami a mi részünkről az indulás szimbólumát testesítette meg. A buszon mindenki jól érezte magát, szalonképes és humoros történetekkel múlattuk az időt, míg nem a szlovén határ közeledtével, adrenalin szintünk az égbe szökött. Ennek oka, a belénk töltött folyadék mennyiség hólyagunkra gyakorolt hatása, és táskánk súlyának a megengedett mértékénél nagyobb tömegével átléphetjük-e a határt-volt. A határ átlépése minden szinten megkönnyebbülést hozott számunkra. Az Olasz határig, megállás nélkül készültek a pompás szlovén tájakról a képek. Az olasz határhoz érve kis csapatunkat enyhe punnyadság vette birtokába. Az egykor dicső birodalom sorompóját 18:30-kor léptük át, ami három dimenziós létformánkat, újra magasabb frekvenciára emelte. A szállóig kedvünket a mókázás határozta meg. 12 órás utunk végén „EVOLVO”-s buszunkból a Hotel-Ostellóba költöztünk át, mely Milánó egyik színvonalas részén található. Az épület alakja egy üreges kocka, melynek közepét szabad tér tölti ki amit üvegfalakkal vettek körül, és a dohányzásnak is ez a tér adott otthont. Az ajtón belépve a portához értünk, ami mögött az ebédlő és konyha található, ami mellett még a társalgó is helyet foglalt ez képezte a kocka egyik oldalát. Ezzel szemben volt a hátsó bejárat. A szobák képezték a kocka épület többi oldalát, így az egész körbejárható volt. Két szobához tartozott, egy fürdőszoba. A felső szinten csak lakóterek voltak. Mi is itt kaptunk szállást. Nagyon kedvesen és illedelmesen fogadtak minket. Mi után lefektették a szabályokat, birtokba vettük nyolc ágyas szobánk kulcsait. Kezünkben lévő kulcsaink segítségével, elfoglaltuk, az eljövendő három hét otthonunkat képező területét. Megszabadulva hatalmas málháinktól, megtettük első utunkat az étkezőbe, ahol első vacsoraként, spenótos tésztát, és párolt zöldbabot tálaltak fel nekünk. Vacsora után szennyes edényeinket elmosogattuk, majd egy jóképű cigaretta után hajnali háromig, fárasztottuk egymást, minden féle mókás történetekkel, míg be nem dobtuk a fehér lepedőt.

2015.02.03

A reggeli ébredésünk, még a hajnali mámorosság által befolyásolt mivoltunkat hozta a felszínre. Időbe telt, míg magunkra találtunk, hogy hol is vagyunk. Miután „üzemképessé” tettük és magunkat, megreggeliztünk, és a társalgóban vártuk az Evolvo cég képviselőit. Meg jelent Dufhne, Morgen, és , Priscilla a cég képviselőit. Tájékoztattak minket a munkával és az itt létünkkel való dolgokkal kapcsolatban. Ez után két csoportra oszlottunk Dani és Szabi Dufhnéval ment. Még mi Tomi, Norbi, Bálint, Attila, Tomi, és én Morgennel, és Priscillával elmentünk és megtekintettük a munkahelyünket. Végig vezettek minket azon az útvonalon, ahol a három hét alatt közlekednünk kell. Elvittek minket a munkahelyre, a hol megismerkedtünk mentorainkkal: Dávidval és Valentinával. A munkahely egy felújításra váró épület, melynek a vezetője Mátia volt. Ezután meg hívtak minket egy kávéra, és a biztróban az idő múlásával, teret adtak annak a lehetőségnek, hogy összeismerkedjünk. 14 órakor jöttünk el, és kerestünk egy a munkahelyhez legközelebb eső márketet, ahol élelmiszert tudtunk vásárolni. Kaptunk fejenként negyven eurót amiből hétvégén közösen főztünk. Sikerült egy olyan boltot találni, ahol az árak tényleg „a Földön járnak”. Ez számunkra olyan imponáló bolt volt, hogy elneveztük „Bátyjának”. Aztán haza mentünk és megtárgyaltuk a mai nap történéseit. Vacsorára

paradicsomos tésztával töltöttük meg hasunkat. Az első nap élményeinek hatása alatt kedden egy órákor aludtunk el.

2015.02.04

7:30 kor keltünk, az első nap izgalma hatotta át lényünket, főleg hogy a kísérőnk nélkül indultunk el dolgozni. A reggeli pirítóst lekvárral a magunkévá téve, lelkesen, és szerencsésen érkeztünk meg a munkahelyre. Ott az ablakok üveg mentesítése, és a keretek tisztára pucolása volt a feladat. Eszközeink: drótcsiszoló, lamellás korong, kézi drótkefe, csavarhúzó, kalapács, smirglipapír. Munkánkat folyamatosan felügyelte és irányította, Dávide, Mátiá, és Válériá, akiknek a segítőkészségére mindig számíthattunk, valamint érdeklődéssel figyelték problémamegoldó készségünket, és a munkával való kapcsolatunkat. Az ebédszünet tizenhárom harminckor volt. Közös lementünk Mátiá bisztrójába, ahol elfogyasztottuk a cégtől kapott szendvicset és meg hívtak minket egy kávéra. Szünet után folytattuk az elkezdett munkát. Az idő múlásával a hangulat egyre jobban a tetőfokára hágott, ugyan is azt ottani munkásokkal egyre többet kommunikáltunk, és teret adtunk a mókázásnak is. A munkát 18:00 kor tettük le. Elmentünk bevásárolni, és a szállásra érkezést követően el fogyasztottuk paradicsomos babos tésztánkat. Megírtuk a naplót, majd lemostuk magunkról a „napfáradalmait”, és lefeküdtünk.

2015.02.05

A szokásos reggeli tevékenységek után elindultunk a munkahelyre. A metrón ma különösen sokan voltak, de Norbi barátunk megtalálta, az egyetlen szabad helyet ahová le tudott ülni. Mi nekünk nem volt ilyen szerencsénk, mert több ülőhely hiányában, mint a „heringek” állva préselődünk egymáshoz. Ez kissé irritált bennünket, és felkavarta a hangulatunkat, de a munkahelyen a reggeli kávé lecsillapította a kedélyeket. Amikor mindenki megérkezett, folytattuk a befejezetlen munkánkat. Miközben tisztítottuk az üvegtől mentes ablakkereteket, megérkezett egy fa szállítmány, aminek a behordására minket kértek fel. Mi közben hordtuk be a deszkákat a hó egyre jobban kezdet esni. A munka végeztével elérkezett az ebédidő. Mi után megebédeltünk folytattuk a tegnapi munkánkat, ami eltartott a műszak végéig. Illedelmesen elköszöntünk és a szakadó hóesésben elindultunk haza. Vacsora után elmosogattunk, majd totális fáradtságtól áthatottan megfürödtünk, ami „fényt vitt az erőbe” és ez által mindenki élénkebb lett. Az est hátralévő idejében Szabi és Dani elmesélték, hogy ők hogy érzik ott magukat. Hajnali egykor elaludtunk.

2015.02.06

A mai napon nehezen ébredtünk, a reggeli tisztálkodás és az öltözködés után, elfogyasztottuk reggeli pirítósunkat, és munkába indultunk. Az oda út hosszú volt és már megint „hely mentes”. Mikor meg érkeztünk az Ohibóba társaságunk újabb baráttal bővült, akit Andreának hívtak. Ő mind a két helyen dolgozott a bárban és az épület felújításában is. Befejeztük a még kedden elkezdett munkát, majd beálltunk munkatársaink közé dolgozni. Velük együtt a használt deszkákból szedtük ki a szegeget és csavarokat. A közös munka vidáman és jó hangulatban telt el. Műszak végére be is tudtuk fejezni ezt a tevékenységet amit, Válériá és Dávide nagyon meg köszönt. Munka után elmentünk és meglátogattuk a „bátyát” ahol a kifogyóban lévő készleteinket feltöltöttük. A szálláson az étkezés és tisztálkodás után meg írtuk a naplót majd Norbival egy jó cigaretta elszívásával pontot tettünk a nap végére és elmentünk aludni.

2015.02.08

A mai napon várakozással teli ébredés uralkodott rajtunk, mert kirándulni mentünk. Barna bával a kísérő tanárunkkal mind a nyolcan elindultunk a metróhoz, amivel a Doomig mentünk. Ott találkoztunk Duffnéval aki elkísért minket a kastélyhoz ami a kulturális programok egyike. Odaérve, meglepődve álltunk meg a hatalmas kastély kapuja előtt. Dufné részletesen előadta a vár történetét majd elindultunk a vár udvarában, aminek a kialakítása egy szép park volt. Még mi előtt bemehetünk volna az épületbe táskánkat leadtuk a portán. Dufné elrendezte a jegyeinket, és elbúcsúztunk tőle. Első terem ahová beléptünk a fali szőnyegek változatos tárháza volt, aminek a látványa az én számomra megigéző volt. A következő helyiségben a szobrok többféle változatában gyönyörködhattunk. Észre sem vettük és már is bepillantást nyertünk a katonai életbe, mert az újabb teremben mindenféle egyenruhák, és fegyverek voltak kiállítva. A többi szobában különféle korok bútorai tanúskodtak saját történelmi múltjuk fölött. Számomra a befejezetlen szobor látványa nyújtotta igazi ritkaságot. A kastély megtekintése a délutáni órákba nyúlt, és ezt követően a vidámparkba látogatunk el, ahol a társaság minden egyes tagja nagyon jól érezte magát. Hazafelé útba ejtettük a „bátyát” ahol megtörtént a vásárlás, és elindultunk haza hogy legjobb tudásom szerint vacsorát készítsék a társaságnak, aminek elkészítésében nagyon segítőkészek voltak. A vacsora sültburgonya volt rántott szelettel, amit egy szempillantás alatt bepakoltunk éhes gyomrunkba. Legvégül napló zuhany ágy.

2015.02.09

Újult erővel indultunk a melóhelyre, a reggeli tevékenységek után. Ott a reggeli kávéval kicsit jobban felpörgették az adrenalin szintünket, és kicsattanó lendülettel álltunk neki új feladatunknak. A deszkák, amiket simára kellett csiszolni szokatlanul hosszúak voltak. Két asztalra fektetve szalag csiszolóval munkáltuk meg. Ebéd és a biliárd parti után visszazökkentünk a munkába, ami a délelőtti tevékenység folytatása volt. Mire elérkezett a munkaidő vége, a tervezett mennyiséget meg csináltuk. Nagyon-nagyon meg voltak elégedve a munkánkkal, mert gyorsan és precízen dolgoztunk, ami abban is megnyilvánult, hogy fáradtak és piszkosak voltunk. Szálásunkra megérkezve szokásosan fejeztük be a napot.

2015.02.10

Kicsit később mentünk a munkahelyre, miután a reggeli tevékenységünket elvégeztük. Kilenc óra harminc perckor érkeztünk meg. A reggeli kávé elfogyasztása alatt kaptuk meg a hírt Váleriától, hogy lányok érkeznek Csehországból, akik velünk együtt fognak dolgozni. Ez a hír szellemi, érzelmi és fizikai szintünkre egyaránt pozitívan hatott. A tegnapi munkát háromszor akkor erővel nyomtuk és alaposan bele is merültünk. Elmélyültségünkből az egyik Tomi és Bálint barátunk zökkentettek ki, hogy a csajok beálltak dolgozni. Ezáltal 5 szemre való teremtéssel bővült a csapatunk. Az ebédet külön asztalnál fogyasztottuk el. Utána felmentünk e közben Mátiá meghozta az első vasszállítmányt. Dávide megadta a méreteket és neki álltunk bejelölni a furatok helyeit, amit aztán fúrógéppel kifúrtunk, kimélyítettünk, majd a végeit lesorjáztuk. Munkánk végeztével elbúcsúztunk, és a szállóra mentünk ahol a vacsora paradicsomos húsos tészta volt. Ezután zuhany, napló, ágy.

2015.02.11

A csajok megjelenésével 100% munkaerővel indultunk neki a mai napnak. Szokásos tevékenységek után „elcsapattunk” melózni. A bisztróban Dávidét és Váleriát várva ittuk a reggeli kávé, mi közben jó ízűen kortyolgattuk, ők megérkeztek, majd rá 5 percre a lányok is. Felmentünk és felállítottunk 1 sorenket, hogy ki milyen feladatot végez, majd el. Attila megpontosította, Bálint és én kifúrtuk, münajd kimélyítettük, míg a két Tamásunk és Norbertünk összehegesztette, az elektródás kézi ívhegesztővel. Persze azért a nagy munka közepette volt némi kis időnk hogy a csajokat is szemügyre vegyük. De nem sokáig „legeltethettük” szemünket a lányokon, mert az összeállított munkadarabot le is kellett csiszolni. Az így elkészült félkész terméket átadtuk munkatársainknak. Aztán elmentünk ebédelni, aminek a befejeztével, műszak végéig gyártottuk a kereteket. Haza mentünk, megvacsoráztunk letusoltunk, és álomra hajtottuk fejünket.

2015.02.12.

Reggel mikor felkeltünk még mindig a tegnapi fáradtság uralkodott rajtunk. Kicsit egy kedvűen keltem fel, de látván a többiek életrevaló hozzá állását, nekem is jobb kedvem lett. Felöltöztünk, megreggeliztünk, elindultuk dolgozni. A munka a tegnapi naphoz hasonlóan a vaskeretek elkészítése volt. Miközben az ebédet fogyasztottuk a lányokat alaposan szemügyre vettük, ami az ő részükről is megtörtént felénk, de ott sajnos nem volt alkalmunk közeledni egymás felé. A biliárd parti közben arra lettünk figyelmesek, hogy a lányok bennünket stírolnek. Élményként éltük meg, hogy felkeltették az érdeklődésüket. A szünet után felmentünk és folytattuk a feladatunkat, amivel egyre gyorsabban haladtunk. Az ismétlődő munkafolyamatok egyre magabiztosabbá és gyorsabbá váltak a kezünk alatt, amit a műszak végén elégedetten köszöntek meg nekünk. Hazafelé bevásároltunk a „bátyjában” a étvégi főzésekhez. A szálón vacsoráztunk majd, egy kellemes tusolás után eltettük magunkat másnapra.

2015.02.13.

A mai reggel kicsit várakozással telibb volt, mert reménykedtünk abban, hogy közelebb kerülhetünk a lányokhoz. Reggel mikor megérkeztünk az Ohibóba, kávékat a szokásosnál izgatottabban kortyolgattuk, vártuk, hogy mikor lépnek be a gyengébb nem képviselői. Mikor beléptek az ajtón hangos üdvözléssel fogadtuk őket, amit ők is viszonoztak. Amikor mindenki átöltözött neki álltunk a munkának. Bálinttal ugyanazt a munkafolyamatot végeztük, mint tegnap és ez társainkra is igaz volt. Az ebédidő gyorsan eltelt, az után a munka jó kedvvel, és az ismert folyamatok elvégzésével zajlott. Fáradtan hagytuk el munkahelyünket, és haza érve elfogyasztottuk a vacsorát majd utána elmentünk letusolni és aludni.

2015.02.14.

Ma, amikor felkeltünk, lassan tudatosult bennünk, hogy ez egy újabb kiránduló nap a Technika és Tudományi Múzeumot látogattuk meg. Még mi előtt elindultunk, ellenőriztük, hogy mindenkinek meg van e minden személyes irata. Elég sokat metróztunk még mielőtt a célhoz értünk. A múzeumba meglepetésként ért minket, hogy azokkal a lányokkal járhatjuk körbe a Múzeumot, akikkel együtt dolgozunk. A hely ahol voltunk, lenyűgözött bennünket. A tárgyak régi és modern jelenléte, kémiai és fizikai feldolgozhatósága, kidolgozott és félig kész formája, számtalan az emberi elme által kitalált, és megalkotott alapanyagok, közlekedési eszközök, csillagászati és informatikai találmányok, még robotok is jelen voltak. Számtalan fotót készítettem arról, ami tetszet nekem. Így megörökítettem a közlekedési járművek makettjét, régi fényképező eszközöket, régi órákat, a repülés, és hajózás

fejlődésével és fajtáival kapcsolatos eszközök, művészek festményeit, közt az egyik leghíresebb festmény másolatát, „az Utolsó vacsorát”. Lefotóztam még a régi hangszereket, régi szövőszéket. Álomban sem merem volna gondolni, hogy ennyi érdekes dolgot fogok itt a múzeumban látni. Kicsit hiányozni fog, de ha egyszer még kijutok, akkor biztos, hogy meg látogatom majd. Haza fele meglátogattuk a „bátyját” ahol megvásároltuk a chilis babhoz a nyersanyagokat. Otthon elkészítettük a vacsorát, majd jóízűen belakmározunk belőle. Egy jó tusolás után álomba szenderültünk.

2015.02.16.

Reggel a szokott időbe metróval elmentünk a munkahelyre. Megittuk a szokásos reggeli kávékat majd, amikor a csajok megjöttek, és felmentünk dolgozni. A munkánk továbbra is az ágykeretek előállítására volt. A mai nap folyamán sikerült több keretet csinálni mivel kellően magunkévá tettük a munkafolyamatokat. Ezzel beigazolódott az a közmondás „hogyan gyakorlat teszi a mestert” persze mi azt tudjuk, hogy a mestertől még távol állunk, de mindent bele adunk annak érdekében, hogy egyszer azok lehessünk mi is. Az ebédszünet most is kellemesen telt, viszont egy dolog miatt szomorkodtunk, hogy Váleriával nem találkoztunk már. Amikor visszamentünk dolgozni kicsattanó energiával kezdtük el gyártani a kereteket, és ez a lendület meg maradt a műszak végéig. Miután lejárt a munkaidőnk, hazamentünk, majd megvacsoráztunk, lezuhanyoztunk, és elmentünk aludni.

2015.02.17.

Reggel minden ugyan olyan jól kezdődött, mint az előzőnapokon. A pirítós ízét már előre éreztük a szánkban, ami enyhe nosztalgiával töltött el minket, a harmadik hét derek tájékán. Megtörtént a reggeli és a szokott időben, a megszokott csomagunkkal elindultunk, hogy a metró utasai lehessünk ezen a reggelen is. A forgalom a metróban most sem változott, viszont a mi kedves Norbertünk már megint megtalálta, az egyetlen helyet ahová le tudott ülni. Ahogy megérkeztünk a bisztróba már készítettek nekünk a reggeli kávékat, miután „legurítottuk” az egy adrenalin löketet adott nekünk. Ennek segítségével a munkavégzés még koncentráltabbá vált az előző naphoz képest, mivel ugyan azt a tevékenységet végeztük el mint akkor. Az ebédszünet hamar érkezett, ami felszabadultan és jó kedvel telt el. Utána műszak végéig folytattuk a munkánkat. Fáradtan indultunk haza a szálón tartalmas beszélgetések közepette, megvacsoráztunk, majd később lezuhanyoztunk, és aludni mentünk.

2015.02.18.

Reggel felkeltünk, kivertük az álmat a szemünkből, majd a reggeli után útnak indultunk kedvenc m3 nevezető metróval hogy magunkévá tehessük kedvenc reggeli kávékat. Miután ez bekövetkezett, a csajok is megjöttek és Dávide is megérkezett, megvártuk, hogy átöltözzenek, és elmentünk fel, hogy szokott kis szerszámainkat kézbe véve neki álljunk dolgozni. Norbi és én kaja szünetig csiszoltunk mind a kisangyalok, de azért a mókára is volt időnk. Ebédszünetben „beburkoltuk a szenyókat” majd egy laza biliárd után visszamentünk és keményen dolgoztunk egészen addig amíg Dávide ránk nem szólt, hogy vége a műszaknak. Amint betettük lábunkat a szállóra azonnal leültünk vacsorázni, majd egy kiadós zuhanyzás után álomba dumáltuk egymást.

2015.02.19

A mai reggel nem indult olyan jól, mert már elkezdtünk azon gondolkodni, hogy nem sokára haza kell utazni. Mindent az előző napok sorrendjében csináltunk. Norbi és én továbbra is az ágykereteket

csiszoltunk. Mind e közben a lányoktól el tudtunk csípni pár szemkontaktust is. Az ebédidő gyorsan elérkezett majd egy biliárd partival megspékelve gyorsan tova is tűnt. Munkák ezt követően monoton és sokat gyártó volt, mind addig, míg utol nem ért bennünket a munka vége. Takarítás után hazamentünk, vacsoráztunk, zuhanyoztunk, és aludtunk.

2015.02.20

Reggel nagy búval és fájdalommal keltünk fel, mert tudatosult bennünk az, hogy ez az utolsó napunk, amikor együtt leszünk a milánói munkatársainkkal. Elindultunk az Ohibóba a szokott kis utunkon és közben arról beszélgettünk, hogy mennyire fog hiányozni mindenki. Ott már Valentina várt minket a reggeli kávéval. Kávészás közben oda jött hozzánk és sajnálattal közölte, hogy mennyire fogunk neki hiányozni. Ez az érzés kölcsönös volt. Később megérkezett Dávide, Álésziá, Andrea, és a lányok. Együtt indultunk az utolsó közös munkára. Nekünk az ágykeretek higítóval való átkenése volt a feladatunk. Az ebédszünet hamar elérkezett. Mindenkinek nagyon jó volt a hangulata, de hát miért is lett volna rossz, ha az ember ennyi baráttal lehet együtt. Mikor befejeztük az ebédet Tomi hívta Mátiaát egy biliárd meccsre amiben Mátia lett a jobb, majd mi is játszottunk egy partit a srácokkal. Amikor végeztünk visszamentünk, és folytattuk a munkát. Közben elkezdtünk fotózkodni. Mátia a kedvünkért összehívta a munkásokat és a csajokat, hogy legyen egy közös képünk mindenkivel. Amikor megvoltak a képek, befejeztük az utolsó keret tisztítását, és itt volt az ideje a búcsúzásnak. Mindenki nagyon örült, hogy megismert minket, és ez az érzés kölcsönös volt. Az utolsó munka végeztével elbúcsúztunk egymástól utoljára. Utána hazajöttünk majd mikor megérkeztünk megvacsoráztunk, és én neki álltam megírni a naplót. Szomorúan töltött el a tudat, hogy véget ért a három hetes kiruccanás, ami jó tapasztalat volt, de nemsokára emlék lesz. Ha az iskolában lehetőség nyílik arra, hogy külföldön végezhesetek gyakorlatot, mindenképpen éljete a lehetőséggel, mert ezt nem szabad kihagyni. Itt az ideje, hogy búcsúzzak a naplómtól és Milánótól. Jó éjt!